

Prázdniny v zooparku

Šárka Hieková

Lucka

Zastavila jsem se a na pár vteřin si vydechla. Věděla jsem, že pokud budu odpočívat moc dlouho, roztřesu se mi svaly a nedokážu to. Zhluboka jsem se nadechla, s výdechem zabrala a postrčila jsem velkou těžkou matraci o další dva schody nahoru. Zbývalo jen se nějakým způsobem vytočit na úzkém odpočívadle v mezipatře a pak posledních deset schodů.

Musím to zvládnout. Máma sice říkala, ať mi s tím pomůže Robbie, můj nevlastní bratr, ale to bych radši vypustila duši, než si říct o pomoc takovému povaleči. Stejně by se to obrátilo proti mně, protože otčím by mi vyčetl, že chudáček Robík nemohl studovat a kvůli mně propadl u zkoušky. Zase.

Přelezla jsem matraci, jinak to nešlo, zespoda bych ji nevystrkala. Celou dobu jsem se modlila, aby ten pitomý krám nesklouzl dolů, ale naštěstí vydržel. Teď mě čekalo to nejnáročnější, musela jsem zatnout prsty do látky a zabrat. Matrace se s trochou štěstí uvolní, prosmekne se zatáčkou a srovná se.

Bolest mi prozradila, že jsem přišla o kus nehtu. Už jen deset schodů. Matrace skutečně povolila, a to bylo hlavní. Z posledních sil jsem vylezla až nahoru, vytáhla ji na připravenou postel a padla na ni. Těžce jsem oddechovala a do očí se mi draly slzy. Nenáviděla jsem ten zatracený penzion, nesnášela jsem svůj život, hory a turisty, mámina přítele a jeho rozmazleného synátora. Ale nejvíc ze všeho, i když jsem se za to styděla, jsem tohle všechno vyčítala mámě, protože nebyla schopná s tím něco udělat.

„Přisahám, že nikdy v životě nebudu takový slaboch,“ zamumlala jsem.

Překulila jsem se na záda, několikrát se zhluboka nadechla, potom jsem se zvedla a z hromádky s čistým ložním prádlem vzala pečlivě vyžehlené prostěradlo. Pochopitelně, žehlila jsem ho já.

„Kolik ustelu postelí a vyžehlím povlečení, než mi bude osmnáct?“ řekla jsem tiše, když jsem vykouzlila perfektně pravidelné a ostré rohy.

Pamatovala jsem si, jak mě Robert, mámin přítel, nutil stlát postele znova a znova, dokud jsem se to nenaučila pořádně. Tenkrát mi nebylo ani osm let. To s námi ještě bydlel Rob, Robertův zpyvykaný syn, o pět let starší než já. Ten nic takového dělat nemusel.

„Robík bude studovat. Tohle je ženská práce. Buď ráda, že máš střechu nad hlavou. Všechny vás živím. Jednou to tady všechno zdědí, tak přece nebude stlát postele a mýt nádobí. Tohle má být vděčnost za to, že jsem se vás ujal a poskytl vám domov?“ slyšely jsme v jednom kuse já i matka, kdykoli jsme se pokusily ozvat.

A když byly protesty příliš hlasité, přilétla facka. Máma se naučila mlčet, já jsem vydržela ty facky. Na rozdíl od mámy jsem to totiž neměla na doživotí. Stačilo počkat do osmnácti a pak...

„Ještě rok a půl,“ zavrčela jsem a bouchla pěstí do polštáře, který vůbec za nic nemohl.

Neměla jsem úplně přesně vymyšlené, kam půjdu, co budu dělat a jak se užívím, než dostuduju, ale nebála jsem se práce, dělala jsem jako mezek a věřila jsem, že když to zvládní jiní, zvládnou to taky.

„Už jsi hotová?“ ozvalo se z chodby.

„Skoro!“ zavolala jsem zpátky.

Zamračila jsem se. Kdybych vlastnoručně nevytáhla do patra tu ztracenou matraci... Nemělo vůbec cenu pokoušet se o nějakou logiku.

„Tak mazej do kuchyně,“ houknul na mě Robert senior.

Uhladila jsem přehoz a vydala se do přízemí.

Máma stála před myčkou a rovnala do ní nádobí od večeře.

Trochu jsem se uchechtla. Myčka byla jediná vymoženost, kterou Robert koupil, protože ho vyšla levněji než další zaměstnanec. Ovšem těch řečí, které kolem ní nadělal...

„Mami, takhle to dál nejde,“ řekla jsem tiše. „Před lety jsme měli čtyři pokoje a v létě tu byl klid. Teď je dodělaný podkroví, pokojů je sedm, k tomu

další koupelna a narváno je v zimě v létě. Už to nezvládáme. Musíš s ním promluvit.“

„K ničemu to nebude,“ mávla máma rukou.

„Já si odpočinu ve škole, ale ty táhneš sama celý penzion,“ namítla jsem.

„Ještě nejsem tak stará.“

Protočila jsem oči a radši se pustila do práce. Čekal nás úklid a příprava věcí na ráno. Kdybych pokračovala v rozhovoru, nejspíš by to skončilo hádkou, která by stejně nic nevyřešila. Jako mockrát předtím.

Znova jsem si zopakovala magické datum, kdy budu volná, a pustila se do práce.

Všechno jsem dělala automaticky. Nádobí, úklid kuchyně, podlaha, naplnit pračku, složit prádlo na zítřejší žehlení, nanosit dřevo ke krbu ve společenské místnosti.

Než jsem se dostala do postele, byla skoro půlnoc.

V posteli jsem však dlouho nevydržela. Drkotaly mi zuby a nemohla jsem se zahřát.

Vzala jsem si ještě jednu deku a znovu zalezla do postele. Moc to nepomáhalo. Můj mrňavý pokojík byl promrzlý, div že ze stropu nevisely rampouchy. Co kdybych přece jen na chvíli pustila topení? Pension byl plný lidí, Robert by nic nepoznal.

Už dávno mi přestalo záležet na tom, co si otčím myslí a co říká, jenomže kdybych se vzepřela, schytala by to za mě máma.

Vlastně jakýpak otčím? Nikdy si mámu nevzal a zřejmě to neměl ani v úmyslu. Za deset let k tomu měl příležitostí víc než dost. Mámu to mrzelo, já za to byla ráda. Nechtěla jsem mít s tím člověkem nic společného.

Se sebezapřením jsem opět opustila vyhřátou postel a zapnula radiátor. Mrkla jsem na mobil. Půlhodina by měla stačit, hlavně ho nesmím zapomenout vypnout. Nemohla jsem riskovat, že usnu, proto jsem přejela prstem po displeji a podívala se, co je nového na sociálních sítích. Většina spolužáků sdílela plány na vánoční prázdniny. Někteří dokonce skončili o týden dřív a postovali na sítě fotky z Alp.

O něčem podobném jsem mohla jen snít.

„Robert má auto, budeme jezdit na výlety. Má penzion na horách, budeme každý den jako na rekreaci,“ vyprávěla mi máma nadšeně, když se mě jako malou šestiletou holku snažila přesvědčit, že se budu mít u nového tatínka jako v ráji.

Místo toho mi začaly *nucený práce*, jak jsem tomu říkala.

Nejdřív vynášet odpadky, potom mýt nádobí, pak svlékat povlečení z postelí. Pokaždé, když jsem se naučila něco nového, ta práce mi už zůstala. V deseti letech jsem uměla úplně všechno, kromě vaření složitějších jídel.

„Už to nebude dlouho trvat,“ zašeptala jsem pro sebe a otevřela si v mobilu kalendář.

Dny a měsíce byly ještě na hony daleko od toho, abych mohla začít stříhat metr, ale nevadilo mi to. Uměla jsem být trpělivá a věděla jsem, že dny a týdny letí rychle.

Měla jsem jeden jediný problém – potřebovala jsem do začátku aspoň nějaké peníze.

Sice jsem dřela jako mezek a nezbýval mi vůbec žádný volný čas, jenomže jsem od Roberta nikdy nedostala ani korunu.

Musela jsem něco vymyslet. A hodně brzy.

Andrea

„Au!“ vyjekla jsem a moje ruka automaticky vylétla k bolavému místu na boku.

„Říkám ti, Andreo, nevrť se. Je to samý špendlík,“ napomenula mě máma. „Jestli budeš zdržovat, tak to do zítřka nestihnu.“

„Promiň,“ špitla jsem a narovнала se. „Určitě to stihneš. Já za tebe uvařím večeři.“

„Dneska vaří táta.“

„No právě,“ křenila jsem se. „Budu to mít bez práce.“

„Vy jste oba stejní,“ protočila máma oči v sloup. „Tak to sundej a běž na něj dohlédnout. Ne že zas něco připálíte.“

Opatrně jsem se vysoukala ze šatů ledově modré barvy a šla to obhlédnout do kuchyně.

Kromě grilování uměl táta pouhá dvě jídla, boloňské špagety a guláš. Ten den byly špagety.

„Opatrně s tou solí,“ vložila jsem se do toho. „Zítřa mám vystoupení, tak ať nejsem zavodněná.“

„Vždyt vím. Já si to dosolím až na talíři,“ uklidnil mě táta a přidal špetku oregana. „Po večeri si dáš kopřivový čaj a ráno ti udělám odvodňující smoothie. Zítra budeš nejkrásnější a vyhraješ.“

„Ale tati, to není soutěž, jen předtančení na tom podnikatelském plese.“

„A je tam tombola?“

„Asi jo.“

„Tak vidíš, že můžeš vyhrát.“

„Ty jsi nejlepší,“ objala jsem ho, vzala si vidličku z jeho ruky a ochutnala. „A ty špagety jsou taky nejlepší.“

„Kolik zase potřebuješ?“

„No dovol! Ale když už jsi o tom sám začal, potřebuju nový lodičky,“ hodila jsem vidličku do dřezu a zatvářila se jako nevinátka.

„Zlato, zkontroluj kalendář. Za deset dní jsou Vánoce. Napsala sis Ježíškovi?“

„Říkám mu to teď.“

„Nákupy si domluvte s mámou. Copak já rozumím botám, šatům, třpytkám a peří? Vezmi příbory a ubrousky a odnes to na stůl,“ nasadil táta přísný tón.

Poslechla jsem ho, ačkoli jsem jeho přísnému tónu vůbec nevěřila. Měla jsem s rodiči hezký vztah a nepamatovala jsem si, kdy naposledy museli zvýšit hlas nebo uplatnit nějaký zákaz.

Prostřela jsem stůl a šla se podívat, jestli můžu vyrušit mámu od šití. Zdálo se, že byla právě ta správná doba. Máma si dala pauzu, ustříhla nit a pověsila šaty na ramínko.

„Jsou překrásný,“ vydechla jsem. „Jako ze sněhových vloček. Mami, ty jsi úžasná. Nejlepší, ale neříkej to tátovi. Jo a slib mi, že neušiješ šaty už nikomu jinýmu.“

„Ráda bych, akorát že mě to tak trochu živí.“

„Tak aspoň ne takhle krásný.“

„Slibuju. A pojď, už umírám hladu.“

Ještě jednou jsem se podívala na šaty a následovala mámu do jídelny.

Všechno bylo perfektní. Dobré jídlo, nové šaty, slíbené boty, a stejně jsem nemohla mít radost. Některé věci se nedaly ovlivnit ani sebevětší snahou. Zbývalo jen pár týdnů do chvíle, kdy se měl Michal, můj taneční partner, stěhovat. A najít nového tanečníka bylo opravdu hodně těžké. I proto jsem musela mít nejkrásnější šaty a být nejladnější, abych někoho zaujala a on si mě vybral.

Byl to boj. Doslova. Už jsem zažila, že se holky i popraly.

„Hodláš ty špagety sníst, nebo je budeš držet takhle ve vzduchu další půlhodinu?“ řekla máma a probrala mě ze zamyšlení. „Neboj, není to otrávený. Teda snad,“ podívala se významně na tátu.

„Martina chce, abych s ní víc trénovala a přimluvila se za ni. Chce soutěžit,“ spolkla jsem sousto a pokračovala: „Já fakt nevím, co mám dělat. Je to moje kamarádka. Snad by ani nevadilo, že má metr osmdesát, já taky nejsem malá. Ani ta nadváha by asi nevadila, měli jsme jednu, ta byla ještě tlustší a nikdo na ni neměl. A naše trenérka...“

„Mluvíš o Katce?“ přerušila mě máma. Naše trenérka nepatřila k nejtíhlejším, přesto před lety vyhrávala jeden závod za druhým a mezi trenéry měla respekt.

„Jo, a snad i kvůli ní si Martina vzala do hlavy, že to zvládne, jenomže ona prostě nedokáže udržet rytmus. Jako kdyby vůbec neslyšela hudbu.“

„Pár tréninků navíc můžeš udělat, to ti prospěje,“ navrhl táta.

„Má partnera?“ zeptala se máma.

„Zatím ne, ale prý si někoho sežene.“

„Tak se tím netrap. Než někoho sežene, secvičí se a on se naučí tolik, aby mohli jezdit po soutěžích, bude trvat aspoň rok. A stejně dávno tančíš v jiné kategorii,“ vyřešil to táta.

„Jo, máš pravdu,“ zareagovala jsem. Jenomže právě teď jsem prakticky taky byla bez partnera a kdoví, jestli se do vyšší kategorie vůbec dostanu.

Sklopila jsem oči k talíři a už se k tomu nevracela. Znělo to snadně, ale tak jednoduché to nebylo. Martina si umanula, že tančím nejděle, jsme kamarádky a v podstatě je moje povinnost jí pomoci.

Dojedla jsem, poděkovala tátovi za špagety a vyběhla nahoru do patra.

Kromě ložnice pro hosty a tátovy kanceláře tam všechno patřilo jen mně. Měla jsem tam svůj pokoj, koupelnu a z největší místnosti mi rodiče udělali taneční studio. Jedna stěna byla plná zrcadel a podél druhé stál obrovský šatník se všemi róbami, tréninkovým oblečením a botami.

Uvědomovala jsem si, jaké mám štěstí, že mě rodiče podporují v mé zálibě a hlavně k tomu mají možnosti. Mohla jsem trénovat, kdykoli jsem chtěla. Díky tomu jsem měla skvělé výsledky a těšila se, že budu brzy soutěžit s dospělými, protože věková kategorie se brala podle partnera.

A pak mi Michal oznámil, že se bude stěhovat. Mohl klidně zůstat v Žan-
teřině, studoval tu a měl tady podnájem. Nedávalo to smysl. Nicméně jsem

zůstala sama a měla dvě volby. Seknout s tancem, což jsem nechtěla, nebo si najít nového partnera.

Vzdychla jsem a otevřela skříň. Musela jsem si vybrat náhradní šaty a boty. Jednou se mi stalo, že mi soupeřka rozpárala švy, a já musela vynechat rumbu, protože jsem neměla v čem tancovat. Teď jsem však nemohla nic riskovat. I když nešlo o soutěž, ale jen o krátké vystoupení na plese, chtěla jsem podat prvotřídní výkon. Nikdy jsem nemohla vědět, kdo mě bude sledovat.

Vybrala jsem ze skříně vanilkově žluté šaty na klasiku a elektricky modré přiléhavé šaty na latinu a opatrně je přehodila přes baletní tyč, aby se nepomačkaly. Potom jsem vzala dva páry bot, vložila je do látkového sáčku a ten dala na dno sportovní tašky. Stejně pečlivě jsem si sbalila i silonky, spodní prádlo, lak na vlasy a taštičku s mejkapem. Bylo lepší táhnout s sebou víc věcí, než abych něco nechala náhodě.

Ačkoli jsem se připravila víc než dobře, nemohla jsem usnout. Ráno jsem se probudila rozlámaná a věděla, že celý den nebude stát za nic. K mému vlastnímu překvapení šlo všechno hladce a já čekala, kdy a odkud to přijde.

Vytasí se Michal s další jobovkou? Píchnou rodiče cestou domů pneumatiku?

Nic takového se nestalo.

Až pozdě v noci, těsně před tím, než jsem usnula, mi pípnul mobil. Martina.

Sehnala jsem si tanečnicka. Je skvělejší. Dělá parkour. Zítřka máme první trénink. Věřím, že tuhle sezonu budeme konečně soutěžit společně.

Odpověděla jsem smajlíkem a pro jistotu telefon vypnula.

Některé dobré zprávy byly prostě příšerné.

Lucka

Budíček v půl šesté ráno, a to jen proto, že byla zima, v létě bych vstávala v pět. Rychle obléknout. Umýt koupelnu na chodbě a v přízemí vedle restaurace, aby byly čisté, až se hosté probudí. Potom do kuchyně oloupat brambory, očistit zeleninu a honem na autobus.

Jako vždycky jsem ho dobíhala na poslední chvíli.

Během půlhodinové až čtyřicetiminutové jízdy, podle počasí, jsem si většinou dělala úkoly nebo si přečetla včerejší látku. Moc dobře jsem si uvědomovala, že cesta ven z pekla je dobré vzdělání. Máma dokončila jen základku a tomu taky odpovídalo její sebevědomí. Celý život věřila, že na víc prostě nemá. Proto považovala takové hovado jako Robert za dar z nebes.

Dobře, byl to její názor, ale nemohla mě nutit, abych ho s ní sdílela.

Autobus zastavil na náměstí, pár kroků od budovy pedagogické školy. Zamířila jsem do široké postranní ulice, kde se nalézala krásná secesní stavba. Hodně studentů ji asi proklínalo, ale já ne. Pro mě znamenala únik, odpočinek a naději na lepší budoucnost.

Věšla jsem do třídy a rozhlédla se, kde je Andrea, moje nejlepší kamarádka.

Už byla na svém místě a bavila se s Martinou. Ušklíbala jsem se. Ten nucený úsměv bych poznala na sto honů. Něco se Andree nelíbilo.

Kývla jsem na pozdrav a nechala holky dokončit konverzaci.

„Tak už je to tady,“ vzdychla Andrea, když Martina odešla na své místo v poslední lavici. „Našla si partnera a těší se, jak bude jezdit po soutěžích a samozřejmě všechny vyhraje.“

„Je to nějaký dobrý tanečník?“ zeptala jsem se.

„Ne, v životě to nedělal.“

„Tak vidíš. Než se něco naučí, uplyne ještě hodně času. Nestresuj se.“

„Přesně to samý říkal i táta, ale Martina mi teď ukázala video. Je to parkourista, ten kluk se fakt umí hýbat.“

„Ale Martina se neumí hýbat. Buď v klidu,“ utěšovala jsem ji.

„Opravdu se snažím, máma jí dokonce ušila šaty na valčík a dovedeš si představit, kolik takový šaty stojí, ale tanečníci z ní prostě neudělám. Proč se mnou nemůžeš chodit do taneční školy místo Martiny radši ty?“

V duchu jsem zaúpěla. Mohla bych vyjmenovat tisíc důvodů od peněz až po čas. „Protože to poslední, co bych chtěla, je porvat se s tebou o tanečníka,“ zlehčila jsem to.

„No vidíš, a do toho navíc to Michalovo stěhování.“

„To mě mrzí. Neboj, někoho si brzy najdeš. Jsi kočka, přirozeně štíhlá a já neznám lepší tanečníci.“

„Díky. Pro jistotu mi drž palce.“

„Pokud vám to uniklo, dámy, začala matematika,“ napomenul nás postarší profesor. „Rád bych se teď ujal slova.“

Pár studentů se uchechtlo, Andrea se ušklíbala a já zčervenala. Podobný druh pozornosti jsem nevyhledávala. Vlastně jsem nevyhledávala žádnou pozornost. A už vůbec jsem si nedovedla představit, že bych veřejně soutěžila před zraky publika jako Andrea.

Upřela jsem oči na tabuli. Do vánočních prázdnin zbývalo pět dní, ale učitelé se nevzdávali a snažili se do nás natlouct na poslední chvíli nějaké vědomosti.

Nejinak tomu bylo v hodině angličtiny a později češtiny, na kterou jsme měli třídní učitelku Jelínkovou.

„Vím, že se vidíte na prázdninách, ale realita je jiná. Sedíte ve škole a právě probíráme český venkovský realismus v próze devatenáctého a dvacátého století,“ připomněla nám.

Zpozorněla jsem, výtka se však týkala jiných studentů než mě.

„Pochop, Martino, že ti nemůžu dát jedničku z češtiny, když jsi nepřečetla ani *Babičku*. A je mi jedno, že máš bezchybné diktáty. Nezapomeňte, že český jazyk máme i v pátek, a abyste si nemysleli, že se už neučí, napíšeme si test. Aspoň si Novák opraví tu pětku z lumírovců,“ oznámila přísně. Potom se podívala na hodinky a řekla o něco mírněji: „Kdo vybíral peníze na vánoční večírek?“

„Já,“ přihlásila se Andrea. „Už to mám všechno pohromadě. Chlebíčky jsou objednaný, stromek koupíme až ve čtvrtek a se Zuzkou z béčka jsem se dohodla, kdo přinese jednohubky a kdo cukroví.“

Zrudla jsem a nejradši bych zalezla pod lavici nebo ještě lépe zmizela z povrchu zemského. Andrea kvůli mně lhala. Rozhodně neměla pohromadě všechny peníze, protože já zatím nepřispěla ani korunu. Měla jsem v plánu hodit se marod.

„Ne že se hodíš marod,“ zašeptala Andrea. „Vybralo se mnohem víc než loni. Igor přede mnou mával tisícovkou a tvářil se jak Rothschild. Vlastně nás zve.“

Učitelka Jelínková se vrátila ke třídnickým záležitostem a Andrea a já jsme pokračovaly v rozhovoru ve školní jídelně nad koprovou omáčkou.

„Nejde jen o večírek,“ vysvětlovala jsem. „Ve čtvrtek jdeme na bruslák a tam se mi chce ještě míň. Vezmu to při jednom.“

„Máme stejnou nohu, říkala jsem ti, že ti půjčím svoje starý brusle. Po-
užila jsem je akorát jed...“ Andrea se zarazila a zkoumavě si mě prohléd-
la. „Tohle není o bruslích ani o vánočním večírku. Ten otrokář tě potřebuje
o dva dny dřív doma.“

„No, možná... Dělán to hlavně kvůli mámě. Nechci, aby se zbytečně
dřela. A zrovna před Vánoce.“

„Už jsem ti nabízela, že můžeš bydlet u nás.“

„Děkuju, jsem ti vděčná. Šetřím si to, až bude nejhůř.“

„Už skoro je. No nic, můj názor znáš. Kdyby sis chtěla odpočinout, mohla
bys jet se mnou v létě na brigádu,“ navrhla Andrea.

Byla jsem ráda, že změnila téma, ačkoli skočila z bláta do louže. Už jsem
viděla, jak mě Robert pustí o prázdninách na brigádu

„Už jsi něco sehnala? Není brzy?“

„Není. Chci mít na výběr. Tábory a různá rekreační střediska hledají za-
městnance už teď. Pár jich mám v užším výběru. Přeju si jít někam, kde je
tepleji než tady v podhůří, a musí tam být řeka nebo jezero. Pokud tam bu-
dou koně a fajn parta, budu to brát jako bonus navíc. Zatím se mi nejvíc líbí
tohle,“ chvíli listovala v mobilu a pak mi ho podala.

„*Zoopark Rudětín. Jedno z nejslunnějších míst v Čechách v malebném
kraji u soutoku Labe a Vltavy. Dobrodružství v přírodě. Koně, rafty, vzdu-
chové trampolíny, kontaktní zoo.*“ Páni tady toho mají opravdu hodně. Pře-
jížděla jsem prstem po displeji a prohlížela si fotky. „Nabízejí všechno, co
si přeješ, a hledají opravdu hodně brigádníků. Hostinec u Rudly, tábor, ku-
chyně, ošetřovatelé zvířat, stánek se zmrzlinou, někoho do kantýny. No, nu-
dit se nebudeš.“

Styděla jsem se, ale cítila jsem závist. A ne jen tak nějakou. Naplno mě
užiralo, že já nic takového neprožiju a nemůžu o tom ani přemýšlet.

„Kdybys tam jela znova i příští rok, přidám se k tobě. To už mi bude osm-
náct a... co kdybych odešla z domova?“

Andrea zvažněla. „Strašně moc si to přeju, Lucko, vážně, ale... Víš, tohle
všechno děláš kvůli mámě, i teď jsi nervózní, jestli nepřetahuješ oběd. Po-
spícháš domů, vzdáváš se bruslení a vánočního večírku, aby máma nebyla
na všechno sama. Proč si myslíš, že v osmnácti bude snadný odejít? Co se
změní?“

Kousla jsem se do rtu. Na tohle jsem se bála pomyslet, ale Andrea to vy-
slovila nahlas.

Nezmění se nic a já pokaždé najdu důvod, proč zůstat. Nikdy nenajdu odvahu odejít, až úplně otupím jako máma.

„Já, no... snad si něco najdu a pak vezmu mámu k sobě,“ špitla jsem.

„Nechám to být, protože ještě není ten správný čas, ale fakt se těším, až se jednou parádně naštvěš,“ ukončila rozhovor Andrea.

Nebyla jsem si jistá, jestli jí úplně rozumím, ale na rozbor každého slova jsem neměla čas. Musela jsem letět na autobus, čekala mě další šichta.